Göbölyös N. László

Maradandó

VISSZHANG - LX. évfolyam, 12. szám, 2016. március 25.

Végső Zoltán meglehetősen pesszimistán írt a lap március 18-i számában Keith Emerson halála kapcsán egy igényes zenei világról, és ezzel nem tudok egyetérteni.

Az a „progresszív” zene, amelynek Emerson a különböző formációival az egyik oszlopa volt, ma már a XX. századi zenei világörökség része, függetlenül a divatoktól, ugyanolyan maradandó érték, mint Bartók, Sztravinszkij, Copland és a többiek – akik neki is ihletői voltak, nemcsak a feldolgozásokban, hanem saját zenéjében is. Az időnek többé semmi jelentősége. A Hammond orgona pedig örökre ott marad a legcsodálatosabb hangszerek Olümposzán, függetlenül attól, hogy valaha volt legnagyobb megszólaltatói, Jimmy Smith, Emerson és Jon Lord már nincsenek az élők sorában. Amikor egy-egy ilyen nagy figura meghal, bennem mindig az munkál, mit hagyott örökül, és ez fontosabb, mint az, hogy fizikailag már nincsenek többé. A Nice, majd az ELP lemezei mind megkerülhetetlen mérföldkövek a kortárs zenében. Végső azt írja, hogy 1974 után már nem készült igazán jó ELP-lemez, ezzel is vitatkoznék, mert azért a Works közös oldalának, az 1986-os ELP-nek (ahol Cozy Powell dobolt Palmer helyett) szerintem mindenképpen ott a helye az első öt, valóban felülmúlhatatlan album mellett, és nekem azért tetszik a *Black Moon* is, még ha nincsenek is rajta olyan nagy ívű darabok, mint a *Tarkus* vagy a *Karn Evil 9*. És megemlíteném Emerson filmzenéi közül a Dario Argento *Infernó*jához írtat, amely egyszerűen hátborzongató (jobb, mint maga a film...).

Nekem háromszor volt szerencsém látni Emersont, egyszer a már említett 1992-es koncerten, majd 1997-ben, amikor újra eljött a Nagy Trió, és végül a 2000-es években (talán 2006 volt), amikor saját zenekarával lépett fel a Millenárison. Egyszerűen lenyűgöző volt a játéka. Olyan pillanatok voltak ezek, amelyekért érdemes élni.